

Bao Nhiêu Năm Thầm Lặng Buồn Lắm Chiều MưaƠi

Sáng nay thấy có nắng / tôi đi ngắm hoa đào. Tháng Ba Tây, ôi chao / mùa Xuân trên nước Mỹ!

Hoa đào sao đẹp thế! Có hoa nào đẹp hơn? Ngó xuống...hoa hồng, hờn, em giận anh rồi hả?

Hoa đào bay lả tả. Một cơn gió bay qua...Tôi ngó lại vườn hoa, nhiều hoa bay theo gió...

Sáng hôm nay, nắng đó / chưa vừa đủ nửa ngày / cuối chân mây đám mây / tự dưng mà xuất hiện!

Rồi thì nắng mất biến! Tin khí tượng đúng sao: Hôm nay có mưa rào! Thương cây hoa đào quá!

Hoa đào bay lả tả...

Hoa hồng lả tả bay...

Hôm nay nắng nửa ngày...

Nửa đời người cũng vậy?

*

Mưa rào. Mưa chớp nháy. Tôi bên cửa ngồi chờ...hy vọng sau cơn mưa / thì trời lại trong sáng!

Tôi biết mình lãng mạn...nghĩ vẫn vợ cho...vui. Tôi cũng nghĩ bụng Trời / với bụng mình là một!

Ý nghĩ trong giây phút...mưa suốt cả chiều mưa!

Ôi chao đó câu thơ / của tôi vừa mới viết? Vì...mưa, mưa mãi miết / không chắc gì tạnh mau...

Buổi chiều...mưa trắng phau. Rồi bầu trời xám đục. Nhớ Cà Beu muốn khóc: tháng này quỳ nở hoa...

Nhớ thác Datangla...nước từng dòng êm ái / chảy quanh quanh con suối, chảy quanh co khu rừng...

Nhớ quá một cành thông / áo hồng em phơi nắng...Bao nhiêu năm thầm lặng / buồn lắm chiều mưa ơi!

Trần Văn Lệ